

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.Μ.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

Αποστολικοί Αντίλαλοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com

www.agioiapistoloi.gr

Κυριακή 11 Οκτωβρίου 2026

Δ' Λουκά

Μνήμη των Αγίων Πατέρων της Ζ' Οικουμενικής
Συνόδου, του Αγίου Αποστόλου Φιλίππου, ενός εκ των
επτά Διακόνων, και του Οσίου Θεοφάνους του Γραπτού

Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 840

Δ' Λουκά

Απόστολος: Πρὸς Τίτον, γ' 8-15 - Ευαγγέλιο: Κατὰ Λουκᾶν, Η' 5-15

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, θεολόγου

«Εξήλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι
τὸν σπόρον αὐτοῦ· καὶ ἐν τῷ σπεῖρειν
αὐτὸν ὃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν,
καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ
οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό» (Λουκ.
8,3).

Εἶναι πολὺ γνωστὴ ἡ παραβολὴ
τοῦ σπορέα. Εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ
Χριστοῦ γιὰ τὴν τύχη τῶν λόγων τοῦ
μέσα στις καρδιές τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέα φαίνεται

ὅτι κατεῖχε κεντρικὴ θέση στο κήρυγμα τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, ὅπως
συνάγεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι διασώζεται στις διηγήσεις τῶν τριῶν
ευαγγελιστῶν, Ματθαίου, Μάρκου καὶ Λουκά, μὴ καὶ εἶναι παράλληλα
καὶ ἡ πρώτη παραβολὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Ἡ εἰκόνα τῆς
παραβολῆς εἶναι παρμένη ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴ ζωὴ τῶν κατοίκων τῆς
Παλαιστίνης. Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὶς λεπτομέρειες τῆς διήγησης,
πρέπει νὰ λάβουμε ὑπόψη ὅτι στὴν Παλαιστίνη ἡ σπορὰ προηγείται
τοῦ ὀργώματος. Ἐτσι μποροῦμε νὰ ἐξηγήσουμε πῶς ἓνα μέρος τοῦ

σπόρου πήγε σε έδαφος ακατάλληλο: Οδός, πέτρα, αγκάθια και δεν απέδωσε καρπό, ενώ άλλο μέρος του σπόρου έπεσε στην αγαθή γη και καρποφόρησε.

Υπάρχει σε αυτή την παραβολή ο σπόρος του γεωργού Χριστού και ο χώρος των ανθρωπίνων ενδεχομένων και πιθανοτήτων υποδοχής αυτού του σπόρου. Τι είναι ο σπόρος; Τι λέει ο ίδιος ο Χριστός: «**ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού**» (Λουκ. 8,11). Και τί είναι από την άλλη μεριά, ο χώρος που υποδέχεται το σπόρο-λόγο του Θεού; Η καρδιά του ανθρώπου! Όλο το παιχνίδι στην καρδιά του ανθρώπου παίζεται. Την καρδιά των ανθρώπων ήρθε να αλλάξει ο Χριστός. Το δίπολο αυτής της σχέσης, λόγος και καρδιά, έχει απαραίτητη βάση και δεσμευτική συνθήκη την ελευθερία. Χωρίς ελευθερία δεν συνδέονται λόγος και καρδιά.

Ο Λόγος του Θεού, αν και είναι παντοδύναμος γίνεται αδύναμος στο να επιβληθεί στη θέληση του ελεύθερου ανθρώπου. Δύναμη για τον Θεό είναι η ποιότητα αντοχής μπροστά στο όχι, στην άρνηση εκ μέρους κάποιου. Δύναμη για τον Θεό είναι να μπορείς να συνεχίζεις να αγαπάς αυτόν που εμποδίζει την ελευθερία σου. Δύναμη για τον Θεό είναι να μπορείς να αγκαλιάζεις αυτόν που σου βγάζει γλώσσα. Ας δούμε όμως το νόημα της παραβολής πιο αναλυτικά. Πολλές φορές αναρωτιούνται οι άνθρωποι και απορούν για τη φαινομενική αποτυχία του χριστιανισμού μέσα στον κόσμο. Δε θα έπρεπε, ύστερα από το λυτρωτικό έργο του Χριστού μέσα σε έναν αφιλόξενο κόσμο, να βλέπαμε σήμερα μια μεγαλύτερη επίδραση του χριστιανισμού μέσα στην ταραγμένη ανθρωπότητα που ζούμε σήμερα; Την απάντηση στο ερώτημα αυτό μάς δίνει η παραβολή, στην οποία γίνεται λόγος για έναν σπορέα, που το έργο του δεν αποδίδει παντού τον ίδιο καρπό. Το έργο βέβαια του σπορέα δεν υπήρξε ελαττωματικό. Ούτε ο σπόρος ήταν χαλασμένος. Σκορπίστηκε χωρίς διακρίσεις πλουσιοπάροχα, με την αφθονία που διακρίνει τον Θεό, χωρίς διακρίσεις ή προτιμήσεις. Ωστόσο το αποτέλεσμα δεν ήταν ανάλογο προς τη γενναιοδωρία της σποράς. Έτσι το αποτέλεσμα δεν ήταν παντού το ίδιο, αλλά ανάλογο με τη δεκτικότητα και αποδοτικότητα της γης-καρδιάς που τον δέχτηκε.

Ο Χριστός (σπορέας) αφηγείται κάποιος, έσπερνε και ρίχνοντας τους σπόρους του, μερικοί έπεσαν στο δρόμο, κάποιοι άλλοι στ' άγρια χόρτα, κάποιοι πάνω στις πέτρες και φυσικά πολλοί έπεσαν μέσα στο χωράφι, που ήταν καθαρό και καλλιεργημένο. Και συνεπώς με την παραβολή ο Χριστός ταξινόμησε ενδεχόμενα τους τρόπους με τους οποίους δέχεται κάποιος τον λόγο του Θεού. Ο σπόρος και το χωράφι είναι αλληλεξαρτώμενες προϋποθέσεις για την καλή καρποφορία. Κανένα μέρος από μόνο του δεν καρποφορεί. Ο Λόγος του Θεού πρέπει να βρει ένα χωράφι για να καρποφορήσει. Όταν αφήσουμε να μπει ο Λόγος του Θεού μέσα στην καρδιά μας, τότε θα την αναταράξει, για να πούμε καλύτερα, δηλαδή θα βάλει κάθε πράγμα στη σωστή θέση του. Άσχετα με τις εικόνες της σποράς, για μάς τους σημερινούς ανθρώπους, που όλη τη μέρα χαζεύουμε στην τηλεόραση ή στο internet ή στο smartphone τηλέφωνο και είμαστε απασχολημένοι με χίλια δυο προβλήματα, το πραγματικό όμως πρόβλημα είναι πώς μπορεί να φτάσει ο Λόγος του Θεού στην καρδιά μας.

Στο απαισιόδοξο, πλην όμως πραγματικό, ερώτημα που θέσαμε προηγουμένως, η παραβολή μάς δίνει την απάντηση. Εάν ο σπόρος του Χριστιανισμού δε βλάστησε παντού, ας μη αναζητούμε την αιτία ούτε στις διαθέσεις του σπορέα, ούτε στην ποιότητα του σπόρου, αλλά ας στραφούμε αλλού, στο είδος του αγρού που δέχτηκε τον σπόρο, στον τρόπο που ανταποκρίθηκαν οι άνθρωποι στο Ευαγγέλιο του Χριστού, στην ποιότητα της γης που αντιπροσωπεύει ο καθένας μας.

Οι τρεις κατηγορίες αγόνου εδάφους που περιγράφονται στην παραβολή είναι δυνατόν να βρεθούν σε πολλές εκφάνσεις της ζωής μας. Άλλοτε από αμέλεια, άλλοτε από επιπολαιότητα, άλλοτε από αδυναμία να αντισταθούμε στην ευχαρίστηση της στιγμής, εμποδίζοντας την καρποφορία του Θείου Λόγου μέσα στις καρδιές μας. Ο Χριστός απευθύνεται σε μάς με τον Λόγο Του, με την Εκκλησία Του. Ο Λόγος Του είναι το Ευαγγέλιο, η Εκκλησία Του, είναι η μυστηριώδης συνθήκη μέσα στην οποία μπαίνουμε, όχι για να είμαστε κάπου ενταγμένοι, ούτε για να γίνουμε ευπρεπείς άνθρωποι, αλλά προκειμένου να έρθει το μυστήριο του Λόγου του Θεού στην καρδιά μας και να την κάνει ένα χωράφι, που θα δέχεται και θα καρποφορεί τον Λόγο του Θεού.

Αδελφοί μου, η καρδιά μας πλέον είναι ένας δρόμος πάνω στον οποίο περνάει οτιδήποτε και βέβαια πάνω στον δρόμο ό,τι και να πέσει καταπατείται! Πολλές φορές η καρδιά μας γίνεται, από τα σφάλματά μας, πέτρινη. Κάποιες άλλες φορές αφήνουμε μέσα μας να φυτρώσουν πολλά αγκάθια, τα οποία πνίγουν τον Λόγο του Θεού. Επιθυμίες λανθασμένες, διαθέσεις άρρωστες, καταστάσεις νοσηρές, πράγματα τα οποία δε χωράνε μαζί με τον Λόγο του Θεού. Εκείνος θα μένει σιωπηλός, περιμένοντας από μάς τη συνθήκη για να φυτρώσει. Την καθαρή καρδιά και τα ανοιχτά αυτιά. Αυτές οι προθέσεις πρέπει να περπατάνε μαζί. Καθαρή καρδιά υπάρχει όταν δεν είναι κολλημένη κάπου σε κάτι που θεωρεί θησαυρό της. Τα αυτιά από την άλλη πώς κλείνουν; Κλείνουν όταν νομίζουμε ότι τα ακούσαμε όλα και τα ξέρουμε όλα. Τότε κλείνουν και δεν ακούν τίποτα. Και τα δυο μαζί, λέγει ο Χριστός στην αρχή της παραβολής, θα φέρουν καρπό εκατονταπλάσιο: **«Καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὸν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα»** (Λουκ. 8,8).

Ο Χριστός ξεκίνησε με τον σπόρο και κατέληξε με το άκουσμα. Η συγκεκριμένη, αγαπητοί μου, παραβολή είναι η μόνη παραβολή την οποία ερμηνεύει ο ίδιος ο Χριστός. Στο τέλος λέγει: **«Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω»** (Λουκ. 8,8). Αυτός που έχει αυτιά για να ακούει, ας ακούει! Μα γιατί άλλο θα έχει τ' αυτιά Χριστέ μου; Τι είναι αυτό που λες; Ότι αυτός που έχει αυτιά για να ακούει ας ακούει. Ας ακούσει αυτός που έχει διάθεση να τα ανοίξει και τα αυτιά του και την καρδιά του. Και τα δύο μαζί, μάς λέγει ο Χριστός θα μάς φέρουν καρπό εκατό φορές περισσότερο.

Συνοψίζοντας τα νοήματα της παραβολής μπορούμε να πούμε: α) Η παραβολή αυτή αποτελεί ένα αφυπνιστικό προσκλητήριο για αυτοέλεγχο, β) μάς μεταδίδει ένα μήνυμα αισιοδοξίας. Ένα προσκλητήριο για έντιμη αυτοκριτική και παράλληλα ένα έναυσμα για καλλιέργεια του εδάφους της ζωής μας, ώστε να καρποφορήσει εκατό φορές περισσότερο απ' αυτόν που θα δεχτούμε. Ο καλός Θεός είθε να το δώσει για όλους.

ΑΜΗΝ!